

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

De sex nouis in Christi resurrectione gaudio nos afficientibus. Ser. IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

tas & vita, infunde mihi perfectissimam ardentissimam perpetuamque charitatem, qua simul cordi meo infundas omnium quæ extra te sunt, atque mei ipsius contemptum, ut te solum desiderem, te solum cogitem, tibi soli inhæream, tibi soli placere studeam, & omne tempus vitæ meæ, omnesque vires animæ & corporis mei in laudem, in gloriam, in amorem & peneplacitum tuum expandam qui es benedictus in secula, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

De sex novis in Christi resurrectione gaudio nos afficientibus.
Sermo IV.

Dies boni nunciij est, sit acuerimus, sceleris arguemur, 4. Regū 7. Vsq̄e modo charissimi in tristitia & luctu fuimus nō soli autem nos ipsi, verū omnis etiam Ecclesia fidelium nobiscum, quæ poenitentia laments occupata, lætitiæ tum cantica, tum signa alia intermisit. Idque eo præsertim tempore, ante pascha hoc præsens forsitan, ut huius diei celebritas tanto foret festiuior, dulcior iucundiorque, quo omnes illæ priores tristitiæ & poenitentia luctus subito in gaudium mutarentur. Porro (quia aqua anima sitienti, Prou. 15. nus nuncius de terra longinqua) ne diu fraudari se quispiam nuncio huius gaudiosi nonitatis quaratur (quandoquidem Christus quoque cito eadem cupiens euulgari mulieribus, quæ noua diu tacere nequeunt, nuncianda commisit) sex noua vobis prædicanda habeo, consolatione & exultatione haud dubium vsquequaque plena. Primum est, nobilis ille Christi triumphus, seu nobile trophæum, quo mortem ipse moriendo superauit, & vitæ nos mortuos restituit. Nos enim cum essemus inimici, per mortem suam soluens inimicitias Patri nos reconciliauit. Cùm essemus mortui resurgens in semetipso nos conuiuificauit, & aduersarium nostrum fortem alligans, spoliaque eius diripiens, atque (ut verbis utar Apostoli) expolians principatus ac potestates, traduxit confidenter, palam triumphans illos in seipso. *Vicit itaque leo de tribu Iuda.* Pugnat agnus, expugnat vero & vincit leo, dignus plane accipere Collof. 3. virtutem & diuinitatem, & sapientiam, & fortitudinem, & honorem, & gloriam Apoc. 3. & benedictionem, De hoc trophæo hodie canit Ecclesia: *Mors & vitæ duello confluxere mirando, dux vitæ mortuus regnat viuus.* Considerandum verò in eodem trophæo quomodo vicerit Christus. Vicit profectò non percutiundo, sed patientiundo: quâdoquidē ut in libro Prouerbiorum dicitur: *Melior est patiens viro forti.* Vicit sapientia, non violenta potentia. Nam teste Iob: *Prudentia eius percussit superbum.* Vicit denique nō litigando aut obnitendo, sed tacendo quippe qui *quasi agnus coram tondente se obmutuit, & non aperuit os suum.* Nouit ipse superbiam nostram, quam simus appetentes victoria quam cupidi gloria, quam non libenter superemur. En vincendi exemplum nobis prætulit ad sui imitationem nos inuitans. Docuit nos (si contradictionis contentio- Hierc. 17. nisve quippiam inter nos oriatur) quomodo pugnare debeamus: Par pari nō referamus. Nō dicamus: Ille mihi ollam, ego frangam ei hydriam cōtraria ijs quibus nos aduersarij molestant, nō similia expendamus. Ignē inquit quidam sapiens non gladio fodiendum. Aqua est contra ignem pugnandū, & silentio cōtra garrulitatem. Prudentia stultitiā, patientia iracundiam, charitatis of- ciō

Rom. 12.
Prou. 25.

1. Cor. 1.
Rom. 12.

Iacob. 3.
1. Cor. 4.

Liberatio
Patrum ex
limbo quā
to gaudio
digna.

Glorifica-
tione sui
quantum
gaudium
Christo ac-
cesserit.
Rom. 6.
Ioan. 17.
Psal. 68.

Pietas Chri-
sti resurgen-
tis quanta.
Gen. 40.

Iob 31.
Marc. 16.

ficio fratris iracundiam vincere studeamus. Hoc pugnandi genus non modo Apoft. verum etiam per Salomonem Dominus docuit: *Si (inquiens) esurire mimicus tuus, ciba illum, si fuerit, potum da illi.* Filij hominum vique quo fatui, quæ ante oculos hominū magna apparent, tãtum quæritis? æstimatis gloriosum esse, censeris non inferiorē, vim vi, iniuriā iniuria, conuitium cō- uitio repellere? Si gloriam quæritis, *gloria vestra hæc sit testimonium confertia vestra.* Deinde quoque, non vinci à malo, sed vincere in bono malum. Neque enim vincendi, neque gloriandi genus est aliud, aut honestius, aut speciosius, imò (vt addam) facilius, quam quod quidam Cato (quisquis ille sit) docet, cedere maiori, parcere minori, & (vt quidam addidit) subdi aequali. Siquidem si humiliari, sustinere, si pati volueris, nemo repugnabit: arsi cō- tendere cæperis & inuadere, plures inuenies, qui stabunt ex aduerso. Nonne veteres beatificamus eos, qui sustinuerunt? Et nostrum certè tempus modo non est triumphandi, sed pugnandi. Pugnandi, inquam, per sustentiam, patientiam, humiliationem, subiectionem, donec pugna simul & vitæ simul adfuerit, & sit laus vniciquæ à Deo. Hoc modo Christus quoque non in vita, sed mortem vincens, triumphauit. Secundum nouum, gaudio plenum, quod sanctos patres innumerabiles Christus liberauit, fractis & contritis inferni portis. Eia quātum gaudium contingit, vel ob vnum hominem, pota si quispiam captiuus carcerem euaserit Saracenorū, restitutus patriæ & sua libertati. Atque licet nullum sit in hoc mundo gaudium purum, nullum in hac vita plenum, nullum quod non multa etiam tristitia comitetur: quanto tamen hoc qualicumque gaudio circumfunditur pro libertate saltem adeptæ, quamuis forsan quantocyus moriturus, aut post captiuitatem in mendacitate vitam finiturus? Quanto item fauore alij eidem gratulantur? Pensecurinde gaudium sanctorum patrum, qui ex captiuitate illa diutina nō modo erepti, sed æternam etiam felicitatem consequuti, omnem hodie timorem omnem defectum, omnem molestiam exuerunt. Quocirca (si viscera nobis sunt pietatis) neque illis possumus non gratulari: neque pro nobis non gaudere. Quandoquidem ipsi quoque nos à captiuitate sustinenda (vt illi à toleranda) sumus liberati. Tertium (quod Christum caput nostrum liberatorem nostrum attinet) resurgentis immortalitas, aut denuo nō moriendi securitas. Siquidem *resurgens à mortuis, iam non moritur, nec mors ei vltra dominabitur.* Transiit quicquid molesti durive hic suscepit, consummauit quicquid illi Pater imposuit, soluit pro nobis quæ non rapuit, quorumque debitor non fuit. Iocundo superatis nunc omnibus, rediimus, decoro lumine choruscus, gloria & honore circumdatus surrexit.

Quartum dulce & nouum, quod non minus pium se exhibuit Christus in gloria resurrectionis quam in statu mortalitatis: nec minus fuit humilis resurgens, quam moriens. Neque enim in ipso loco inuenit quod vulgo dicitur proverbium: *Honores mutant mores.* Nec sicut pincerna ille Pharaonis succedentibus sibi prosperis, in carcere positorem, id est, nostri in hoc mundo velut in exilio aut carcere degentium, est oblitus. Quin potius sicut defuit illi post resurrectionem miseria, ita non abfuit, quæ cum illo ab infantia creuerat misericordia. Nam (vt Marcus ait) surgens mane prima sabbati, apparuit primo famosæ illi quondam, sed tunc poenitenti peccatrici, de qua septem

septem viti orum dæmonia eiecerat, illamque euestigio ad Petrum suæ negationis perinde pœnitentem, consolandum, & suam illi resurrectionem nunciandam misit, quem postea ipse quoque separatim, & deinde nihilominus inter cæteros (quos fratres nominabat) recumbentem visitabat: atque ad Thomam à scrupulo dubietatis liberandum, nihil eiusdem duritia aut infidelitate offensus, redijt. Ad mensam quoque cum discipulis assidens & cœuens, perbenignè eos docuit. Vnde nunc certo liquet nihil nobis restare formidandum post tantam resurgentis clementer exhibitam pietatem. Quintum, quod sua non tam nouitate quam felicitate nos lætificat, est, quia patria nostra, ciuitas nostra, à qua sumus exules (cœlestis Hierusalem; vbi iuxta Esaiæ vaticinium, sedebimus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis fiducia & in requie opulenta, nobis recuperata est. Viæ Sion quæ ante luxerant, quod non esset qui transiret, aut veniret ad solennitatem nunc ambulabuntur. Siquidem modo viæ illius, id est, viæ ad illam pulchræ, & semitæ eius pacificæ. Nec deinceps quispiam inuitus in hoc itinere spoliabitur, nemo nisi venire contemnens refutabitur. *Fecit enim Dominus exercituum omnibus populis in monte hoc conuiuium pinguium, conuiuium vindemiæ, conuiuium pinguium medullatorum vindemiæ defecate.* Et ipse quidem præcingens se, facit seruos suos discumbere, & transiens ministrat illis. Peregrinemur igitur ad illam, hoc est tanquam viatores, aduenæ & peregrini, non incolæ, aut habitores super terram contendamus ad ciuitatem nostram cuius filij sumus & hæredes. Inuitat nos ad peregrinandum Dominus ipse hodie in specie apparens peregrini. Inuitat nos sancti angeli ipso vsu allocutionis solito familiarioris & consuetudinis clementioris gratia, quandam secum ex nobis ciuium vnitatem coituram præmonstrantes. Propterea enim mulieribus hodie ad Domini monumentum properantibus aded inseruiunt, fragilibus lapidem monumenti remouent, timidæ consolantur, quærentibus resurrectionem desiderati nunciant, ad capiendâ denique resurrectionis indicia stupore ac gaudio hæsitabundas aduocant: *venite (inquiunt) & videte locum, &c.* Sextum, quia quemadmodum Christus resurrexit vita nostra: ita & nos cum ipso resurgemus in gloria. Vtroque, hoc est, anima & corpore, sicut modo illi seruiumus, ita glorificati remunerabimur. Hæc itaque noua extimulent nos ad gaudium spiritus. Nam qui olim longè eramus: hodie facti sumus prope per Iesum. Gaudeant filij huius seculi in luxurijs, in ebrietatibus, in crapulis, in vanitatibus suis. vestrum est charissimi gaudere in Christo, qui vocauit vos, adoptauit vos, iustificauit vos, & testamento beatæ promissionis vos dotaui. Gaudeant alij ad tympanum & ad sonitum organi, nubant & tradant ad nuptias, ducant in bonis dies suos, & in puncto ad inferna descendant. Vobis gaudium sit bonæ conscientiæ, & fiducia non fallax in Deum. Quippe qui socij facti estis passionum Christi, postea & resurrectionis eritis. Nolite ergo ad seculi huius lætitiâ retrospicere, & quod de captiuitate Aegyptiaca per Dei misericordiam educti estis, pœnitere. Attendite (vt verbis vtar diui Augustini) in seculo gaudium quid est? Gaudere de iniquitate, gaudere de turpitudine, gaudere de dedecore, de deformitate, quæ omnia nõ essent, nisi homines voluissent. Quid est ergo gaudium seculi? Seculi lætitiâ est impunita nequitia. Luxurientur homines & fornicentur, in spectaculis nu-

Ioan. 20.

Luc. 24.

Resurrectione Christi vt paradisi ianua reuerata sit. Esa. 32.

Treno 1. Prou. 8.

Esaïæ 25.

Luca 12.

Luc. 24.

Matt. 18. Ioan. 26.

Marc. 16. Rom. 6.

Resurrectionem Christi causam esse nostræ finalis resurrectionis. i. Pet. 2. Iob 20.

Luc. 20. Iob 21.

2. Cox. 1. Exod. 20.

Augustin. Gaudium seculi quod.

E e e gentur,

gentur, ebriositate ingurgitentur, turpitudine scædentur, nihil mali patiantur. Et videte seculi gaudium. Ita mala quæ commemoravi non castigatissimes, non belli timor, non aliquis morbus, non aliqua aduersitates, sed in omnia in rerum abundantia, in pace carnis, in securitate malæ mentis. Ita vide seculi gaudium. Sed non cogitat Deus sicut homo. Magnæ misericordiæ est nequitia impunitatem non relinquere, & ne cogatur in extremo gentis damnare, modo flagello dignatur castigare. Nam vis nosse, nulla pena, quanta sit poena? Psalmistam interroga: *Irritauit Dominum peccator pro magnitudine iræ suæ, non requirit.* Idem non exquirat, quia multum irascitur. Magna est ira eius. Parcendo scæuit, sed iuste scæuit. Si ergo aliquando scæuit parcendo, bonum est nobis vt subueniat castigando. Hæc Augustinus. Vnde liquet quod non vituperanda, sed laudanda est Christi seruitus, in qua licet sæpius in pluresq; & aciores occurrant aduersitates, quam amicis mundi, qui exilentia Iacobi Apostoli inimici Dei constituuntur: hæc tamen sunt xenia, quæ charissimis suis mittit Deus, vnde filij eius & amici constituuntur. Ipse enim *flagellat omnem filium, quem recipit.* Ipse quos amat, arguit, & castigat. Eam ob rem præmonuit nos quoque Christus dicens: *In mundo persecutionem habebitis, sed confidite, quia ergo vici mundum.* Itemque: *Si mundus vos odit, scitote quia me priorem vobis odio habuit.* Itemque: *Non est seruus maior Domini suo. Si me persecuti sunt, & vos persequentur?* Et alia id genus multa, quibus præmonet Christus suos, in mundo (quia de mundo non sunt) quem admodum se, tristitiam & persecutionem habituros. Hæc enim pati, vestis illa est regni, qua indutus Christus vicit & hodie triumphauit. Hæc veste fidelissimos quoque milites suos insigniuit. Idem magna cum gratiarum actione debentur à Deo accipere cuncta aduersa tanquam paternæ eius charitatis erga nos maximeq; fidelitatis indicia, & gaudere in tribulationibus, quandoquidem Iacobus etiam nos admonet, *omne gaudium existimare, si in variis tentationes incidertimus.*

Sicut enim reprobis, vt cætera omnia, tentationes sunt in ruinam propriæ voluntatem eorum prauam vltro ad peccandum paratam, ita hominibus bonæ voluntatis sunt adminiculo in magnum profectum virtutum. Ex tentationibus namque discit homo suam infirmitatem, ducitur ad sui cognitionem, deprimitur ad humilitatem: cogitur ad lectionem, videlicet vt recipiat eruditionem & consolationem: impellitur ad orationem, puta quia sentit se ne diuino auxilio neque industriam propriam, neque remedia alia sibi conducere. Gaudete igitur charissimi, quia in statu estis ad quem non mundus, sed diabolus, non humana persuasio, non proprius denique instinctus, sed diuina vos gratia ac providentia vocauit. In quo eiusdem gratia faciente, & læta & tristitia vobis cooperantur in bonum: adsit modo bona voluntas. Et vt iterum verbis loquar Augustini: *Gaudete in Domino, non in seculo, id est, gaudeatis in veritate, non in iniquitate. Gaudete in spe æternitatis, non in flore vanitatis. Mortui enim iam estis mundo, & vita vestra abscondita est cum Christo in Deo, qui est benedictus in sæcula, Amen.*

Psal. 9.

Iacob. 4.

Hebr. 12..

Apoc. 3.

Ioan. 16.

Ioan. 13.

Iacob. 1.

Tentationes
reprobis esse
in ruinam,
electis autē
ad profectū.

August.

Collof. 3.